

Εμείς κι ο κόσμος μας

Πώς τη βγάλαμε έναν χρόνο στις πλατείες της λήθης

Βρισκόμασταν ακριβώς στο σημείο που είχαμε αρχίσει να χρησιμοποιούμε «το εργαλείο» των open mics σε πλατείες και καβάρτζες τη στιγμή που δεν ήταν τζάμπα. Διεκδικούσαμε συλλογικά τον δημόσιο χώρο την ώρα που η παρουσία μας εκεί θεωρούνταν απαγορευμένη. Όχι ως έναν εναλλακτικό τρόπο διασκέδασης, αλλά ως ακόμα έναν τρόπο να συναντηθούμε με όλες και όλους τους υπόλοιπους απείθαρχους θαμώνες του. Πλατείες και καβάρτζες μέσα σε λίγα λεπτά ξεχειλίζουν από τους ήχους και τις αρνήσεις μας. Από το Χαλάνδρι μέχρι τη Νέα Σμύρνη κι από το Πολύγωνο μέχρι τη Δάφνη τα μικρόφωνα άλλαζαν χέρια, κάναμε καινούργιες φίλες. Γνωριζόμασταν.

Στο μεσοδιάστημα η φάση «χαλάρωσε» με κρατική εντολή. Μαζί με την πολύ αναμενόμενη χαλαρότητα και την επιστροφή στην «κανονικότητα» εμφανίστηκαν στις πλατείες μας αλαλάζοντα πλήθη. Κι εμείς με τα αλαλάζοντα πλήθη θέμα δεν έχουμε, αλλά με τα πλήθη που κάνουν πως δεν έχει συμβεί τίποτα και πιάνουν τη ζωή τους από το σημείο που την άφησαν, κάτι μήνες πριν, όσο να πεις ένα προβληματάκι το έχουμε. Δεν αφήσαμε το πρώτο μούδιασμα να μας επηρεάσει. Έχουμε εκπαιδευτεί άλλωστε να μην πέφτουμε από τα σύννεφα. Και μπορεί η υποκρισία να έπιασε τα παγκάκια στις πλατείες μας πίνοντας τα κοκτέιλ της λήθης, εμείς όμως συνεχίσαμε να διεκδικούμε τους δημόσιους χώρους και τις πλατείες μας όπως και πριν.

Επιλέξαμε μετά από συζητήσεις, δοκιμές και πειραματισμούς εκτός από τις ρίμες να χρησιμοποιήσουμε και τον λόγο άνευ μουσικής. Είχαμε συλλογική γνώμη για αυτά που μας συμβαίνουν και τη μοιραζόμασταν με τους φίλους μας. Εκεί, στο πόδι. Τα μπιτ σταματούσαν και εξηγούσαμε τι διάολο ήταν αυτό που κάναμε. Μαζεύονταν περισσότεροι δικόι μας. Ταυτόχρονα στήναμε πάγκους με το έντυπο υλικό μας. Υψώναμε τείχη απροσπέλαστα απ' τους ρουφιάνους. Εμείς, το σώμα των αντικοινωνικών, οι νέοι παράξενοι της εποχής μας.

Επιλέξαμε να φεύγουμε από τις πλατείες με διαδηλώσεις στόμα με στόμα. Η ανθρώπινη σφήνα που είχαμε δημιουργήσει στην πλατεία, πιανόταν σε αλυσίδες κι έμπαινε σαν κύμα στους δρόμους της γειτονιάς. Φωνάζαμε συνθήματα δίνοντας λίγο ακόμα κουράγιο στους φίλους μας και στέλνοντας μήνυμα σε ρουφιάνους και αστυνομία.

Ξέρουμε πως όλα όσα κάναμε το διάστημα που πέρασε, με ή χωρίς τους υποκριτές στην πλατεία, δε θα ήταν δυνατό να συμβούν αν δεν είχαν προηγηθεί ώρες συλλογικής εργασίας στην κάθε γειτονιά από τις τοπικές antifa ομάδες. Αν δεν είχαμε από πριν σκαλίσει τα μπετά. Αν δεν είχαμε κοινή γνώμη για τις ζωές μας και την τάξη μας. Όπως ξέρουμε πως αυτά τα μικρά, και για πολλούς ασήμαντα, σκηνικά χτίζουν αναμεταξύ μας σχέσεις και εμπιστοσύνη. Μα πολύ περισσότερο φτιάχνουν έναν κοινό, δρομίσιο κώδικα για να καταλαβαίνουμε τον κόσμο.

Υ.Γ. Όσο για τα πλήθη που κατέκλεισαν τις πλατείες μέσα σε μία νύχτα, μετά το σχετικό κρατικό φερμάνι, ταιριάζει γάντι, η εκ των Δυτικών Προαστίων λαϊκή ρίμα : Βάλτε τις μάσκες σας καλά γιατί είχαμε απορία, πόσο ταιριάζει η μοναξιά με την υποκρισία!

Το Antifa Chalandri διαδηλώνει στους δρόμους της γειτονιάς μαζί με τους φίλους του. Διαδήλωση στόμα με στόμα, Μάρτιος 2021.

Open mics και διαδήλωση στη Λαμπρινή από το Antifa Patissia και το Autonome Antifa, Απρίλιος 2021.

Open mics και διαδήλωση στην Καλλιθέα από το Antifa South και το Autonome Antifa, Μάρτιος 2021.

